

La detenció de Saddam Hussein és il·legal. Aquest final feliç típic de qualsevol pel·lícula nordamericana made in Hollywood, aquest regal nadalenc continua sent i és il·legal. Com la invasió i l'ocupació. ¿Fem memòria del lamentable espectacle del “trío de les Azores”? Vinga. Després de tants cadàvers i mentides, ni tan sols un judici patrocinat per l'ONU pot gaudir ara de tota la legitimitat que puguès tenir un procés vertaderament just contra un dictador, donat que els policies que l'han capturat són pirates del petroli i assassins de civils iraquians. Haurem de repetir-ho una vegada més i una altra: EEUU no pot detenir ni jutjar ningú més enllà de les seues fronteres sense el suport del dret internacional.

Capturat, segrestat o presoner de fa dies (com segurament ha estat), i siga o no d'ell l'ADN que l'identifica, per als governs còmplices de la guerra no és tan prioritari ara el fet de jutjar-lo com el de penjar-lo de la seua particular estàtua de la llibertat mediàtica. L'objectiu principal de la Casa Blanca, i de la Moncloa, es ara mateix fer un cant coral a la guerra justa i generar un estat d'opinió que faça recordar la guerra com un dany colateral més, un mal menor, sobre tot ara que s'aproximen comicis estatals tant als EEUU com a Espanya. Evidentment, ni els partidaris de Saddam, ni la resistència nacional, ni l'islamisme radical han estat reduïts en Iraq, però George Bush necessita tancar la seua legislatura amb un happy-end al qual, naturalment, s'apunta José Maria Aznar. En canvi, aquesta setmana, els cadàvers s'han multiplicat.

Els fan i desfán. Hussein fou en part una producte dels EUA, a qui recolzaren en 1980 en la guerra contra Irán. Ara l'aparten definitivament del poder. Per als EUA no ha estat més que una altra titella, un altre dictador amb data de caducitat.